

Sygn. akt: I C 903/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lutego 2021 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Joanna Wołoszyk
Protokolant:	Sekretarz sądowy Kamila Wenskowska

po rozpoznaniu w dniu 3 lutego 2021 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko T. K., A. K.

o zapłatę

1. utrzymuje w całości w mocy w stosunku do pozwanych nakaz zapłaty wydany przez Sąd Okręgowy w Bydgoszczy w postępowaniu nakazowym w dniu 23 września 2019 r. w sprawie o sygn. akt I Nc 378/19.

2. Zasądza solidarnie dodatkowo od pozwanych na rzecz powoda kwotę 1 800 zł (tysiąc osiemset złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego powoda nie objętych nakazem zapłaty wskazanym w pkt 1 wyroku

I C 903/19

Uzasadnienie do wyroku z dnia 8 lutego 2021r

3. utrzymuje w całości w mocy w stosunku do pozwanych nakaz zapłaty wydany przez Sąd Okręgowy w Bydgoszczy w postępowaniu nakazowym w dniu 23 września 2019 r. w sprawie o sygn. akt I Nc 378/19.

4. Zasądza solidarnie dodatkowo od pozwanych na rzecz powoda kwotę 1 800 zł (tysiąc osiemset złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego powoda nie objętych nakazem zapłaty wskazanym w pkt 1 wyroku

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 9 września 2019 r. przeciwko T. K. i A. K. powód (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wniósł o orzeczenie nakazem zapłaty, by pozwani zapłacili solidarnie na jego rzecz kwotę 91.318,94 zł z weksla wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 9 września 2019 r. do dnia zapłaty, w ciągu dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanych solidarnie na jego rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podał, że jest w posiadaniu weksla, którego wystawcą jest pozwany T. K., prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą A.T.K. (...) T. K., natomiast poręczenia za wystawcę weksla udzieliła A.

K.. Wyjaśniono, że przedmiotowy weksel został przez pozwanego wystawiony na zabezpieczenie zawartej między powodem a pozwanym umowy leasingu nr (...). Wskazano, że w związku z niewykonaniem przez pozwanego zobowiązań wynikających z w/w umowy leasingu przedmiotowy weksel został przez powoda uzupełniony zgodnie z treścią deklaracji wekslowej na sumę wekslową 91.318,94 zł z terminem płatności na 12 sierpnia 2019 r. Zaznaczono, że powód zawiadomił pozwanym o uzupełnieniu weksla i wezwał ich do jego wykupu, jednak pomimo upływu terminu do zapłaty weksla pozwani nie dokonali jego wykupu, ani nie podjęli próby ugodowego zakończenia sporu. (k. 4-5).

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z weksla z dnia 23 września 2019 r. w sprawie I Nc 378/19 Sąd orzekł zgodnie z żądaniami pozwu (k. 19).

Zarzuty od w/w nakazu zapłaty wnieśli pozwani T. K. i A. K., wnosząc o jego uchylenie i oddalenie powództwa w całości. Nadto pozwani wnieśli o zasądzenie od powoda na ich rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. Strona pozwana przyznała, że T. K. zawarł umowę leasingu oraz podpisał deklarację wekslową i weksel, a A. K. jest poręczycielem wekslowym. Pozwani zakwestionowali natomiast wysokość dochodzonej przez powoda kwoty. Zdaniem pozwanym powód w żaden sposób nie udowodnił powództwa, które zostało oparte na dokumentach prywatnych stanowiących dowód jedynie tego, że osoba, która go podpisała złożyła oświadczenie zawarte w tym dokumencie. Podano, że wbrew wypełnieniu weksla na kwotę 91.318,94 zł pozwani zaprzeczają, że kwota ta jest właściwą co do wysokości.

Pozwani zaznaczyli, że przedmiotem leasingu był pojazd, umowa została zrealizowana, sprzęt dostarczony, jednak z uwagi na nieudane inwestycje pozwanego T. K. nie mógł on dalej prowadzić działalności gospodarczej oraz spłacać rat. Wyjaśniono, że pojazd został wydany powodowi w stanie bardzo dobrym, praktycznie w stanie o wartości znacznie przekraczającej rozliczenie pojazdu dokonane przez powoda. Zdaniem strony pozwanej powód pomimo wskazania przez pozwanego T. K. podmiotu, który odkupiłby pojazd po cenie rynkowej, dokonał sprzedaży ze stratą po stronie korzystającego po cenie zaniżonej (około 200.000 zł). Nadto wskazano, że nie zostały udowodnione koszty związane ze sprzedażą pojazdu na kwotę ponad 20.000 zł. Zdaniem pozwanym koszty te są nieadekwatne i zawyżone. Zaznaczono, że pozwany T. K. nigdy nie otrzymał rozliczenia zdanego pojazdu, a powód odmawiał jego wydania. Pozwani zakwestionowali również kwotę sprzedaży pojazdu i kwotę innych nieudowodnionych kosztów. Podkreślono, że powód sprzedał pojazd poniżej jego wartości rynkowej, mimo okoliczności, że pozwani wskazali nabywcę za wyższą kwotę. Z ostrożności procesowej pozwani wnieśli o rozłożenie ewentualnego świadczenia na rzecz powoda na miesięczne raty (k. 24-26).

Postanowieniem z dnia 5 listopada 2019 r. Sąd skierował strony do mediacji, jednak mediacja zakończyła się brakiem porozumienia (k. 33, 52).

W piśmie z dnia 18 sierpnia 2020 r. strona pozwana zakwestionowała nadto prawidłowość formalnego wypełnienia przedmiotowego weksla z uwagi na wypełnienie go niezgodnie z deklaracją wekslową. Podano, że weksel został rzekomo wypełniony w dniu 24 maja 2017 r., natomiast w tym dniu kwota wskazana w pozwie nie była wymagalna. Pozwany zakwestionował i zaprzeczył, by w dniu 24 maja 2017 r. tj. w dniu zawarcia umowy leasingu był dłużnikiem na kwotę wskazaną w pozwie. Wyjaśniono, że weksel został wypełniony w dniu 25 lipca 2019 r., co powoduje, że weksel z datą wypełnienia 24 maja 2017 r. jest nieważny i nie może stanowić podstawy dochodzenia roszczeń z weksla. Strona pozwana zakwestionowała również rozliczenie przedstawione przez powoda. Pozwani podtrzymali, że pojazd został sprzedany przez powoda poniżej jego wartości rynkowej oraz zakwestionowali przedłożoną przez powoda ekspertyzę techniczną. Zdaniem pozwanym wartość pojazdu została bezzasadnie obniżona i było to działanie na ich szkodę. Wskazano, że powód nie udowodnił braku możliwości sprzedaży pojazdu za cenę 290.300 zł. Pozwani podnieśli również, że w zakresie wartości pojazdu nie został uwzględniony dodatkowy komplet kół o wartości 30.000 zł brutto. Strona pozwana wskazała, że dochodzone przez powoda kwoty tytułem opłat miesięcznych są bezzasadne z uwagi na odszkodowanie umowne. Pozwani zakwestionowali także kwotę dochodzoną tytułem kosztów windykacji i obsługi sprzedaży (k. 140-143).

Odnosząc się do w/w pisma powód wskazał, że zarzuty pozwanych co do warstwy formalnej weksla są nieuzasadnione, bowiem data 24 maja 2017 r. jest datą wystawienia weksla, co stanowi jego element obligatoryjny. Nadto powód zaprzeczył, by komplet kół był elementem przedmiotu umowy leasingu, by był przez niego finansowany i był jego własnością. Powód zaprzeczył również, by podlegały one rozliczeniu umowy leasingu. Powód zaznaczył, że zapłacił za przedmiot 453.600 zł brutto, natomiast to klient dodatkowo zamówił 4 opony zimowe za łączną kwotę 30.000 zł, a powód tego nie finansował. Wyjaśniono także, że kwota 21.005,91 zł stanowi zaległe raty, co do których wystawione zostały faktury przed rozwiązaniem umowy, dlatego kwota ta jest wyższa od tej wskazanej w wezwaniu do zapłaty. Podkreślono, że pozwany myli sumę zaległych płatności z odszkodowaniem umownym, które obliczane jest w oparciu o sumę pozostałego do spłaty kapitału, a ono nie obejmuje zaległych rat, na które wystawiono już faktury. Podano, że kwota zaległych rat i kwota odszkodowania umownego w żaden sposób się zatem nie pokrywają. Nadto powód podkreślił, że nie ma on obowiązku uprawdopodobnienia poniesienia kosztów, ani tym bardziej ich udowodnienia, bowiem ciężar dowodu w postępowaniu nakazowym z weksla obciąża pozwanego. Zaznaczono, że powód wskazał umowną podstawę kosztów windykacyjnych i związanych ze sprzedażą przedmiotu leasingu tj. przeprowadzenia czynności windykacyjnych i sprzedaży pojazdu przez podmioty zewnętrzne. Powód podał, że samo zaprzeczanie przez pozwanego faktowi poniesienia tych kosztów nie spełnia wymogu z art. 232 k.p.c. Zaznaczono, że nie jest wystarczające samo kwestionowanie sumy wekslowej, jej składników, czy innych okoliczności, ale udowodnienie ich (k. 165-166).

W dalszym toku postępowania strony podtrzymały stanowiska dotychczas zajęte w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 24 maja 2017 r. powód zawarł z pozwanym T. K., prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą A.T.K. (...) T. K., umowę leasingu operacyjnego nr (...), której przedmiotem był samochód osobowy marki J. (...) z 2016 r. Na dzień zawarcia umowy leasingu cena nabycia przedmiotu leasingu wynosiła 368.780,49 zł netto (§ 2 ust. 1).

Zgodnie z § 1 ust.1 umowy leasingu okres umowy upływał z końcem miesiąca, za który zgodnie z harmonogramem opłat należna była ostatnia opłata leasingowa.

Zgodnie z § 7 umowy leasingu pozwany T. K. oświadczył, że przeczytał, zrozumiał i przyjął do wiadomości postanowienia umowy oraz Ogólnych Warunków Umowy Leasingu. Prawa i obowiązki stron zostały uregulowane w treści umowy oraz Ogólnych Warunkach Umowy Leasingu (§ 7 ust. 1).

Zabezpieczeniem roszczeń powoda wynikających z zawartej umowy leasingu, w tym także wynikających lub mogących powstać w związku jej realizacją, był weksel in blanco wystawiony przez pozwanego T. K. i poręczony przez jego małżonkę – pozwaną A. K..

dowód: umowa leasingu operacyjnego nr (...) z dnia 24 maja 2017 r. k. 60-61, wydruk z (...) k. 18,

Zgodnie z deklaracją wekslową pozwany T. K. złożył do dyspozycji powoda weksel in blanco bez protestu z jego wystawienia i wyraził zgodę na jego wypełnienie przez powoda w każdym czasie, w przypadku nieuiszczenia przez niego w terminie wszelkich należności, wynikających z przedmiotowej umowy leasingu, bądź powstałych wskutek jej rozwiązania lub wygaśnięcia, na sumę wekslową odpowiadającą łącznej sumie zadłużenia wynikającego z w/w umowy. Na sumę zadłużenia mogła się składać kwota niezapłaconych opłat leasingowych (rat wynagrodzenia i innych opłat) oraz kosztów, w tym kosztów windykacji wynikających z umowy leasingu, odsetek za opóźnienie, a także kwota odszkodowania umownego, o którym mowa w Ogólnych Warunkach Umowy Leasingu i kwota innych należności i kosztów finansującego powstałych zarówno w czasie trwania, jak i po rozwiązaniu/wygaśnięciu umowy.

Pozwany T. K. wyraził zgodę na opatrzenie złożonego weksla in blanco datą płatności według uznania powoda, przy jednoczesnym zawiadomieniu go listem poleconym o fakcie uzupełnienia weksla, wysłanym co najmniej na 7 dni przed terminem płatności wskazanym na wekslu.

Poręczyciel weksla - pozwana A. K. oświadczyła, że wyraża zgodę na podpisanie przez jej współmałżonka w/w umowy oraz wszelkich przyszłych jej zmian, a także na wystawienie przez niego weksla in blanco. Jednocześnie pozwana A. K. poręczyła solidarnie za zapłatę zadłużenia wynikającego z w/w umowy leasingu, zabezpieczonej w/w wekslem, na dowód czego złożyła swój podpis jako poręczyciel za wystawcę oraz wyraziła zgodę na uzupełnienia weksla przez powoda w sposób podany w niniejszej deklaracji. W razie wypełnienia weksla pozwana A. K. miała zostać zawiadomiona o tym na 7 dni przed terminem płatności.

dowód: deklaracja wekslowa k. 11,

Pismem z dnia 26 kwietnia 2018 r. pozwany T. K. zwrócił się do powoda z prośbą o wyrażenie zgody na przejęcie jego długu przez spółkę (...).j. Z uwagi na pogorszenie jego sytuacji finansowej.

dowód: pismo pozwanego z dnia 26 kwietnia 2018 r. k. 147-148,

Na skutek zaległości w płatnościach, pismem z dnia 23 maja 2018 r. powód wezwał pozwanego T. K. do zapłaty kwoty 15.497,35 zł pod rygorem wypowiedzenia umowy ze skutkiem natychmiastowym.

dowód: pismo powoda z dnia 23 maja 2018 r. k. 66-67,

Wobec niewykonania wezwania, pismem z dnia 7 czerwca 2018 r. powód wypowiedział pozwanemu T. K. przedmiotową umowę leasingu ze skutkiem natychmiastowym. Jednocześnie powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 15.558,85 zł z tytułu opłat leasingowych wymagalnych do dnia rozwiązania umowy oraz innych opłat leasingowych i kosztów wynikających z umowy leasingu, a także do zwrotu przedmiotu leasingu. Na dzień wypowiedzenia umowy kapitał do spłaty wynosił 251.285,88 zł. W/w pismo zostało odebrane przez pozwanego w dniu 15 czerwca 2018 r.

dowód: wypowiedzenie umowy z dnia 7 czerwca 2018 r. k. 68, harmonogram spłaty k. 128, informacja o kwocie niezafakturowanych opłat miesięcznych k. 129,

Powód odebrał od pozwanego przedmiot leasingu i podjął działania w celu jego sprzedaży poprzez wystawienia pojazdu na licytację. W trakcie wystawienia pojazdu na licytację powód zlecił dokonanie jego wyceny podmiotom zajmującym się profesjonalnie tego typu działalnością. Wartość rynkowa pojazdu została oszacowana na kwotę 222.500 zł – 233.400 zł.

Pojazd został wystawiony na licytację w dniu 29 czerwca 2018 r. za cenę 290.300 zł, natomiast został sprzedany za kwotę 200.100 zł w dniu 25 stycznia 2019 r. z uwagi na brak ofert kupna.

dowód: przejęcie środka trwałego k. 71, ekspertyza techniczna nr (...) k. 84-92, ekspertyza (...) nr (...) - (...) k. 93-120, protokół przyjęcia pojazdu na magazyn k. 168-171, raport sprzedaży pojazdu k. 172,

Pismem z dnia 26 czerwca 2019 r. powód dokonał ostatecznego rozliczenia umowy i wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 89.117,84 zł pod rygorem wypełnienia weksla i skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

dowód: ostateczne rozliczenie umowy leasingu k. 72,

Z uwagi na niepodjęcie działań przez pozwanego T. K. powód uzupełnił weksel złożony do jego dyspozycji przez pozwanych. Jako datę i miejsce wystawienia weksla oznaczono dzień 24 maja 2017 r. oraz W.. Zgodnie z treścią weksla pozwany T. K. został zobowiązany do zapłaty na rzecz powoda kwoty 91.318,94 zł bez protestu. Jako termin płatności wskazano 12 sierpnia 2019 r. Jako miejsce płatności weksla oznaczono W..

Weksel został podpisany przez pozwanego T. K. jako wystawcę weksla. Pozwana A. K. poręczyła za wystawcę weksla, składając własnoręczny podpis pełnym imieniem i nazwiskiem, poprzedzając je wyrazem „poręczam”.

dowód: weksel k. 10,

Pismami z dnia 25 lipca 2019 r. powód wezwał do wykupu w/w weksła zarówno wystawcę – T. K., jak i poręczyciela – A. K.. W/w pisma zostały doręczone pozwanym w dniu 12 sierpnia 2019 r.

dowód: wezwania do wykupu weksła z dnia 25 lipca 2019 r. k. 13-14, potwierdzenia odbioru przesyłek k. 16-17, wydruk książki nadawczej k. 15,

Na sumę wekslową złożyło się:

- odszkodowanie umowne w kwocie 63.750,17 zł, wynikające z § 35 ust. 6 lit e Ogólnych Warunków Leasingu, jako różnica kwoty 263.850,17 zł – 105% pozostałego do spłaty kapitału i 200.100 zł – jako uzyskana korzyść;
- saldo zaległych płatności - 21.005,91 zł (opłata miesięczna nr 11- 7.570,86 zł, opłata miesięczna nr 12 – 7.570,86 zł, opłata miesięczna nr 10 - 5.423,85 zł, opłata za ubezpieczenie – 378,84 zł, opłata za wezwanie do zapłaty – 61,50 zł);
- koszty związane ze sprzedażą i windykacją – 4.361,76 zł (koszty windykacji -1.235,53 zł, koszty przechowania – 615 zł, obsługa sprzedaży – 50 zł, obsługa sprzedaży – 2.461,23 zł);
- odsetki na dzień wypełnienia weksła – 2.201,10 zł (nota 1907/01970/)DN – 1.858,77 zł, nota 1907/0094/NT – 342,33 zł).

dowód: roszczenie na dzień wypełnienia weksła k. 69, stan rozliczeń od dnia 1 stycznia 2019 r. do dnia 31 lipca 2019 r. k. 70, nota obciążeniowa k. 73, nota odsetkowa k. 74, faktury VAT k. 75-83, raport czynności windykacyjnych k. 173,

Zgodnie z § 2 ust. 11 Ogólnych Warunków Umowy Leasingu odszkodowanie umowne było odszkodowaniem należnym finansującemu od korzystającego obejmujące żądanie przez finansującego od korzystającego wszystkich przewidzianych w umowie leasingu, a niezapłaconych rat wynagrodzenia pomniejszonych o korzyści, jakie finansujący uzyskał wskutek ich zapłaty przed umówionym terminem rozwiązania bądź wygaśnięcia umowy leasingu.

Zgodnie z § 35 Ogólnych Warunków Umowy Leasingu w związku w wypowiedzeniu umowy wskutek opóźnienia z zapłatą rat leasingowych powód był uprawniony do naliczenia zaległych opłat leasingowych z odsetkami (ust. 6 lit. a), innych kosztów i opłat, które poniósł finansujący wraz z odsetkami (ust. 6 lit. b), odszkodowania umownego w wysokości 105% pozostałego do spłaty kapitału oraz pozostałych należności wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie z zapłacie (ust. 6 lit. e, ust. 8), wydatków związanych z egzekwowaniem należności oraz odbiorem przedmiotu (ust. 11), kosztów związanych ze sprzedażą i wyceną przedmiotu (ust. 13).

Zgodnie z § 35 ust. 14 lit. a Ogólnych Warunków Umowy Leasingu odszkodowanie umowne miało zostać pomniejszone o uzyskane przez finansującego korzyści tj. w przypadku sprzedaży przedmiotu leasingu – o wartość netto otrzymanej ceny sprzedaży, po odliczeniu kosztów związanych ze sprzedażą i wyceną przedmiotu.

Zgodnie z § 35 ust. 18 ewentualne nakłady korzystającego na przedmiot leasingu, które ulepszają przedmiot leasingu wg stanu na dzień odbioru przedmiotu, zostaną według wyboru finansującego bądź zwrócone korzystającemu w naturze, bądź zaliczone na poczet ostatecznego rozliczenia finansowego umowy leasingu, z uwzględnieniem ich wartości wynikającej z wyceny rzeczoznawcy wskazanego przez finansującego, koszt wyceny ponosi korzystający.

dowód: Ogólne Warunku Umowy Leasingu k. 62-65,

Z załącznika do umowy leasingu wynika, że klient do pojazdu dodatkowo zamówił 4 opony zimowe, za co został obciążony kwotą 30.000 zł.

Powód zapłacił za pojazd objęty umową leasingu kwotę 368.780,49 zł netto – 453.600 zł brutto. Wyposażenie dodatkowe nie obejmowało opon zimowych.

dowód: załącznik nr 1 do umowy leasingu k. 144-145, e-mail k. 146, faktura k. 174, oferta k. 175-177,

Przedstawiony wyżej stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów. Sąd uznał za wiarygodne dowody z dokumentów zebrane w sprawie, albowiem zostały sporządzone we właściwej formie, przewidzianej dla tego typu dokumentów. Były przejrzyste i jasne, jak również nie były kwestionowane przez strony. Ich autentyczność nie budziła wątpliwości Sądu. Dokumenty pozwoliły na pełne odtworzenie stanu faktycznego niezbędnego dla merytorycznego rozpoznania przedmiotowej sprawy. Pozwani nie kwestionowali otrzymywanych od powoda faktur dokumentujących wymagalne raty leasingowe, nie podważali również rozliczeń zawartych w wezwaniu do zapłaty oraz w wypowiedzeniu umowy. Nie zgodzili się z rozliczeniem umowy leasingu dopiero w zarzutach od nakazu zapłaty.

Sąd oddalił wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego z dziedziny wyceny pojazdów na okoliczność ustalenia wartości pojazdu objętego umową leasingu na dzień objęcia pojazdu w posiadanie przez powoda oraz biegłego tej samej specjalności na okoliczność ustalenia wartości pojazdu na dzień zdania go przez pozwanego oraz biegłego sądowego z dziedziny rachunkowości na okoliczność prawidłowości rozliczenia leasingu zgodnie z umową. W ocenie Sądu przeprowadzenie w/w dowodów było zbędne, bowiem zgodnie z § 35 ust. 14 lit. a Ogólnych Warunków Umowy Leasingu odszkodowanie umowne miało zostać pomniejszone o uzyskane przez finansującego korzyści tj. w przypadku sprzedaży przedmiotu leasingu – o wartość netto otrzymanej ceny jego sprzedaży. Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy pozostawało zatem ustalenie wartości pojazdu objętego umową leasingu na dzień objęcia pojazdu w posiadanie przez pozwanego czy też na dzień zdania go przez pozwanego, bowiem istotna dla ustalenia wysokości odszkodowania umownego była jedynie cena sprzedaży pojazdu. Zdaniem Sądu nie było również podstaw do kwestionowania prawidłowości rozliczenia leasingu przedstawionego przez powoda. Zaznaczyć należy, że pozwani poza ogólnym kwestionowaniem rozliczenia, nie wskazali na jakiegokolwiek nieprawidłowości, które mogłyby wywołać wątpliwości co do jego prawidłowości. Powód natomiast przedłożył stosowne dokumenty potwierdzające zasadność sumy wekslowej.

Sąd nie dał wiary dokumentowi złożonemu przez pozwanego, z którego miałby wynikać, że na wyposażeniu pojazdu był zestaw opon o wartości 30.000 zł. Dokument ten nie stanowi z pewnością załącznika nr 1 do umowy Leasingowej. Po pierwsze powód zaprzeczył, by komplet kół był elementem przedmiotu umowy leasingu, by był przez niego finansowany i był jego własnością. Powód zaprzeczył również, by podlegały one rozliczeniu umowy leasingu. Przedłożył dokument zawierający specyfikację samochodu oddanego w (...) na podstawie umowy stron i nie widnieje na niej żaden zestaw opon. Po drugie wydruk złożony przez pozwanego odwołuje się do innego numeru umowy niż umowa leasingu operacyjnego nr (...), której przedmiotem był samochód osobowy marki J. (...) z 2016 r., nie zawiera żadnych podpisów ani daty w jakiej został wygenerowany. Po trzecie zgodnie z umową z 24 lipca 2017r załącznikiem nr 1 były Ogólne Warunki Leasingu a nie specyfikacja. Odbiór (...) jako załącznika nr 1 pozwany potwierdził własnoręcznym podpisem.

Sąd nie dał wiary pozwanemu, że wskazał on powodowi podmiot, który zamierza odkupić samochód w związku z wypowiedzeniem umowy leasingu. Pismem z dnia 26 kwietnia 2018 r. pozwany T. K. zwrócił się do powoda z prośbą o wyrażenie zgody na przejęcie jego długu przez spółkę (...). j. z uwagi na pogorszenie jego sytuacji finansowej. Z treści tego pisma nie wynika żadna gotowość zakupu pojazdu przez tę firmę. Poza tym brak oświadczenia samej firmy (...) Spółka Jawna o zamiarze odkupienia pojazdu oraz propozycji ceny wykupu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości i tym samym nakaz zapłaty wydany przeciwko pozwanym z weksła należało w całości utrzymać w mocy.

Weksel in blanco jest dokumentem, który pozbawiony jest, w chwili podpisania, pewnych ustawowych elementów treści weksla, zaopatrzony jest natomiast przynajmniej we własnoręczny podpis wystawcy weksla. Jego uzupełnienie następuje przez posiadacza po zaistnieniu warunków określonych w porozumieniu wekslowym. W praktyce porozumienie wekslowe przybiera zazwyczaj postać odrębnego dokumentu tzw. deklaracji wekslowej, w którym wystawca weksla upoważnia do uzupełnienia weksla w razie zaistnienia ustalonych okoliczności.

Zgodnie z art. 47 zd. 1 i 2 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe (Dz. U. z 2016 r., poz. 160 t.j.) kto weksel wystawił, przyjął, indosował lub zań poręczył, odpowiada wobec posiadacza solidarnie. Posiadacz może dochodzić roszczeń przeciw jednemu, kilku lub wszystkim dłużnikom bez potrzeby zachowania porządku, w jakim się zobowiązali. Natomiast w świetle art. 32 zd. 1 powołanej ustawy poręczyciel wekslowy odpowiada tak samo, jak ten, za kogo poręczył. Z chwilą wystawienia weksla in blanco i wręczenia go wierzycielowi między wystawcą weksla lub osobą udzielającą poręczenia, a osobą, której ten weksel zostaje wręczony, dochodzi do zawarcia porozumienia, które wskazuje sposób jego uzupełnienia. Porozumienie to stanowi umowę zawieraną pomiędzy odbiorcą weksla, a wystawcą weksla lub poręczycielem.

Podkreślić należy, że wystawienie weksla, mającego służyć zabezpieczeniu wierzytelności – a taka sytuacja miała miejsce w sprawie przedmiotowej – nie powoduje wygaśnięcia zobowiązania cywilnego, które istnieje nadal. Wierzycielowi służy nowe roszczenie oparte na wekslu, obok roszczenia pierwotnego wynikającego ze stosunku cywilnoprawnego. Przedmiot obu tych roszczeń jest tożsamy, zaś zaspokojenie wierzyciela następuje tylko raz, co oznacza, że w chwili wygaśnięcia zobowiązania wierzyciel winien zwrócić weksel dłużnikowi. Istnieje niewątpliwie ścisły związek między tzw. stosunkiem podstawowym (stosunek umowny) a wręczeniem weksla in blanco, który ma na celu zapewnić gwarancje wykonania umowy.

Zasady wypełnienia weksla in blanco zawarte są w osobnym porozumieniu, tzw. deklaracji wekslowej (art. 10 w/w ustawy – Prawo wekslowe). W kontekście weksla in blanco należy przyjąć, że w chwili wydania weksla niezupełnego dochodzi do zaciągnięcia zobowiązania wekslowego, przy czym jest ono jeszcze nieukształtowane (postanowienie SN z 13 lutego 2009 r., II CSK 452/2008, LEX nr 599754). Zostanie ono ostatecznie ukształtowane w drodze uzupełnienia elementów weksla przez wierzyciela (R. 1936, t. I, s. 174). Osobną kwestią pozostaje, że możliwość realizacji praw wekslowych zależy od uzupełnienia weksla w taki sposób, że będzie on czynił zadość wymaganiom z art. 1 lub 101 ustawy - Prawo wekslowe. W tym sensie można zgodzić się z poglądem, że uzupełnienie weksla stanowi warunek realizacji praw wekslowych z weksla wydanego w stanie niezupełnym (Jastrzębski J. Kaliński M., Komentarz do ustawy - Prawo wekslowe, [w:] Prawo wekslowe i czekowe. Komentarz, wyd. III, LexisNexis 2014).

Z okoliczności sprawy wynika, że weksel in blanco był formą zabezpieczenia zobowiązań pozwanego T. K. wynikających z umowy leasingu, przewidzianych w tej umowie oraz Ogólnych Warunkach Umowy Leasingu, zaś jego wystawienie oraz zasady, na jakich wierzyciel – powód miał prawo wypełnić weksel zostały zaakceptowane przez poręczyciela – pozwaną A. K., co wynika także z treści deklaracji wekslowej.

Zarzuty strony pozwanej co do wad formalnych weksla nie zasługiwały na uwzględnienie. Zdaniem strony pozwanej weksel został wypełniony niezgodnie z deklaracją wekslową, bowiem weksel został rzekomo wypełniony w dniu 24 maja 2017 r., natomiast w tym dniu kwota wskazana w pozwie nie była wymagalna. Pozwany zakwestionował i zaprzeczył, by w dniu 24 maja 2017 r. tj. w dniu zawarcia umowy leasingu był dłużnikiem na kwotę wskazaną w pozwie. Zdaniem strony pozwanej weksel został wypełniony w dniu 25 lipca 2019 r., co powoduje, że weksel z datą wypełnienia 24 maja 2017 r. jest nieważny i nie może stanowić podstawy dochodzenia roszczeń z weksla. Odnosząc się do powyższego wskazać należy, że wbrew twierdzeniom strony pozwanej data 24 maja 2017 r. nie jest datą uzupełnienia weksla, a datą wystawienia weksla. Podkreślić natomiast należy, że zgodnie z art. 101 pkt 6 Prawa wekslowego oznaczenie daty wystawienia weksla stanowi jego element obligatoryjny. Zaznaczyć należy, że przedmiotowy weksel zawiera wszystkie obligatoryjne elementy ustawowe określone w art. 101 Prawa wekslowego i nie ma podstaw do kwestionowania weksla pod względem formalnym. Mając natomiast na uwadze, że weksel wystawiony in blanco miał charakter gwarancyjny pozwanym przysługiwały zarzuty związane z wypełnieniem weksla niezgodnie z zawartym porozumieniem – art. 10 Prawa wekslowego. W przypadku tego rodzaju zarzutów to na dłużnikach wekslowych, a

nie na posiadaczu weksla, spoczywa ciężar udowodnienia ich zasadności, zgodnie z dyrektywą zawartą w art. 6 k.c. Pozwani nie sprostali temu obowiązkowi procesowemu. Wskazać należy, że z przedłożonych dokumentów nie wynika, by weksel został wypełniony niezgodnie z deklaracją wekslową. Pozwani w żaden sposób nie uzasadnili swojego stanowiska w tym zakresie.

Strona pozwana podniosła również, że powód nie wykazał roszczeń wynikających ze stosunku podstawowego, czyli z umowy leasingu, tym samym w całości kwestionując wysokość sumy wekslowej. W ocenie Sądu zarzuty te były również nieuzasadnione. Powód dokładnie wskazał, co składa się na tę kwotę, jego wyliczenie jest zgodne z umową leasingu, zaś pozwani nie przedstawili żadnych dowodów podważających prawidłowość tego wyliczenia, a nawet nie wskazali na nieprawidłowości w przedłożonym przez powoda rozliczeniu. Zarzuty pozwanych odnosiły się natomiast do sprzedaży pojazdu przez powoda poniżej jego ceny rynkowej. Strona pozwana kwestionowała również zasadność poniesienia przez powoda innych kosztów związanych z windykacją i sprzedażą pojazdu.

Odnosząc się do powyższego wskazać należy, że powód udowodnił, iż roszczenie ze stosunku podstawowego, czyli umowy leasingu istniało i było wymagalne. Do akt sprawy dołączono umowę leasingu łączącą pozwanego z powodem. Przedstawiono również Ogólne Warunki Umowy Leasingu. Zgodnie z art. 709¹ k.c. przez umowę leasingu finansujący zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, nabyć rzecz od oznaczonego zbywcy, na warunkach określonych w tej umowie i oddać tę rzecz korzystającemu do używania albo używania i pobierania pożytków przez czas oznaczony, a korzystający zobowiązuje się zapłacić finansującemu w uzgodnionych ratach wynagrodzenie pieniężne równe przynajmniej cenie lub wynagrodzeniu z tytułu nabycia rzeczy przez finansującego.

Jak wynika z załączonych do akt sprawy dokumentów strony zawarły w dniu 24 maja 2017 r. umowę leasingu. Przedmiotem był samochód osobowy marki J. (...) z 2016 r., który został oddany pozwanemu T. K. przez powoda do korzystania, za zapłatą wskazanego w umowie wynagrodzenia i innych opłat z tytułu umowy leasingu. Nie budzi również wątpliwości, że w/w umowa leasingu została przez powoda wypowiedziana pismem z dnia 7 czerwca 2018 r. ze skutkiem natychmiastowym, doręczonym pozwanemu w dniu 15 czerwca 2018 r., z uwagi na nie wywiązywanie się przez pozwanego z obowiązku terminowego regulowania rat leasingowych i powstania z tego tytułu zadłużenia.

Powód domagał się zasądzenia kwoty stanowiącej sumę przysługujących mu należności w związku z wypowiedzeniem umowy leasingu. Zgodnie z § 35 Ogólnych Warunków Umowy Leasingu w związku z wypowiedzeniem umowy wskutek opóźnienia z zapłatą rat leasingowych powód był uprawniony do naliczenia zaległych opłat leasingowych z odsetkami (ust. 6 lit. a), innych kosztów i opłat, które poniósł finansujący wraz z odsetkami (ust. 6 lit. b), odszkodowania umownego w wysokości 105% pozostałego do spłaty kapitału oraz pozostałych należności wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie z zapłacie (ust. 6 lit. e, ust. 8), wydatków związanych z egzekwowaniem należności oraz odbiorem przedmiotu (ust. 11), kosztów związanych ze sprzedażą i wyceną przedmiotu (ust. 13). Opierając się na przytoczonych zapisach OWUL, powód dokonał szczegółowego wyliczenia należności przysługujących mu od pozwanego z tytułu wypowiedzenia umowy leasingu i pismem z dnia 26 czerwca 2019 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 89.117,84 zł pod rygorem wypełnienia weksla.

Zgodnie z zestawieniami przedstawionymi przez powoda na sumę wekslową złożyło się:

- odszkodowanie umowne w kwocie 63.750,17 zł, wynikające z § 35 ust. 6 lit e Ogólnych Warunków Leasingu, jako różnica kwoty 263.850,17 zł – 105% pozostałego do spłaty kapitału i 200.100 zł – jako uzyskana korzyść;
- saldo zaległych płatności - 21.005,91 zł (opłata miesięczna nr 11- 7.570,86 zł, opłata miesięczna nr 12 – 7.570,86 zł, opłata miesięczna nr 10 - 5.423,85 zł, opłata za ubezpieczenie – 378,84 zł, opłata za wezwanie do zapłaty – 61,50 zł);
- koszty związane ze sprzedażą i windykacją – 4.361,76 zł (koszty windykacji -1.235,53 zł, koszty przechowania – 615 zł, obsługa sprzedaży – 50 zł, obsługa sprzedaży – 2.461,23 zł);

- odsetki na dzień wypełnienia weksła – 2.201,10 zł (nota 1907/01970/)DN – 1.858,77 zł, nota 1907/0094/NT – 342,33 zł).

Podkreślić przy tym należy, że na potwierdzenie w/w kwot powód złożył stosowne dokumenty w postaci stanu rozliczeń, not obciążeniowych i odsetkowych, faktur oraz raportu czynności windykacyjnych. Nie budzi przy tym wątpliwości, że w oparciu o treść powołanego § 35 OWUL powód był uprawniony do naliczenia zaległych opłat leasingowych wraz z odsetkami, odszkodowania umownego wraz z odsetkami oraz kosztów związanych ze sprzedażą pojazdu i windykacją. Podstawy naliczonych przez powoda opłat znajdowały zatem uzasadnienie w łączącej strony umowie i OWUL. Zaznaczyć również należy, że zgodnie z § 7 umowy leasingu pozwany T. K. oświadczył, że przeczytał, zrozumiał i przyjął do wiadomości postanowienia umowy oraz Ogólnych Warunków Umowy Leasingu.

Wskazać przy tym należy, że kwota 21.005,91 zł stanowi zaległe raty, co do których wystawione zostały faktury przed rozwiązaniem umowy, dlatego kwota ta jest wyższa od tej wskazanej w wezwaniu do zapłaty. Podkreślić należy, że strona pozwana myli sumę zaległych płatności z odszkodowaniem umownym, które obliczane jest w oparciu o sumę pozostałego do spłaty kapitału, a ono nie obejmuje zaległych rat, na które wystawiono już faktury. W okolicznościach niniejszej sprawy kwota zaległych rat i kwota odszkodowania umownego w żaden sposób się nie pokrywają. Niezależnie jednak od powyższego wskazać należy, że ciężar dowodu w postępowaniu nakazowym z weksła obciąża stronę pozwaną. Powód wskazał umowną podstawę kosztów windykacyjnych i związanych ze sprzedażą przedmiotu leasingu tj. przeprowadzenia czynności windykacyjnych i sprzedaży pojazdu przez podmioty zewnętrzne. Natomiast samo kwestionowanie przez pozwanych faktu poniesienia tych kosztów przez powoda nie wystarczające, konieczne jest podjęcie przez stronę pozwaną inicjatywy dowodowej w tym zakresie.

Odnosząc się natomiast do wysokości odszkodowania umownego i podniesionego w tym zakresie zarzutu pozwanych co do sprzedaży pojazdu poniżej jego ceny rynkowej wskazać należy, że podstawę tego roszczenia powoda stanowiła umowa stron, a ponadto art. 709 15 k.c. zgodnie z którym w razie wypowiedzenia przez finansującego umowy leasingu na skutek okoliczności, za które korzystający ponosi odpowiedzialność, finansujący może żądać od korzystającego natychmiastowego zapłacenia wszystkich przewidzianych w umowie a niezapłaconych rat, pomniejszonych o korzyści, jakie finansujący uzyskał wskutek ich zapłaty przed umówionym terminem i rozwiązania umowy leasingu.

Z zebranego materiału dowodowego wynika, że po odebraniu pozwanemu pojazdu objętego wcześniej leasingiem, został on na zlecenie powoda sprzedany oraz, że ze sprzedaży przedmiotu leasingu powód otrzymał kwotę 200.100 zł. Powyższa kwota, zgodnie z postanowieniami OWUL została odliczona przez powoda od należności przysługującej mu od pozwanego z tytułu przedterminowego rozwiązania umowy leasingu.

Odnosząc się do podniesionego przez pozwanego zarzutu, że odebrany mu pojazd sprzedano za kwotę niższą od jego wartości rynkowej i w związku z tym uzyskana ze sprzedaży kwota nie może stanowić podstawy do rozliczenia umowy stron wskazać należy, że zgodnie § 35 ust. 14 lit. a Ogólnych Warunków Umowy Leasingu odszkodowanie umowne miało zostać pomniejszone o uzyskane przez finansującego korzyści tj. w przypadku sprzedaży przedmiotu leasingu – o wartość netto otrzymanej ceny sprzedaży, po odliczeniu kosztów związanych ze sprzedażą i wyceną przedmiotu. Dokonując wykładni zacytowanego zapisu OWUL należy stwierdzić, że strony w sposób jasny i precyzyjny ustaliły, że w przypadku sprzedaży przedmiotu leasingu odebranego korzystającemu, na skutek przedterminowego rozwiązania umowy, od kwoty rozliczeniowej miała zostać przez finansującego odliczona kwota, stanowiąca cenę netto uzyskaną ze sprzedaży pojazdu. Z uwagi na powyższe za bezpodstawne uznać należało twierdzenia strony pozwanej, w których wskazywała na zaniżenie dokonanej na zlecenie powoda wyceny. Strony wyraźnie wskazały bowiem, że odliczona miała być kwota stanowiąca cenę uzyskaną ze sprzedaży przedmiotu leasingu a nie wartość pojazdu. Zatem dla ustalenia zobowiązania pozwanych nie miała znaczenia kwestia za jaką cenę powód mógł zbyć samochód i jak ta cena odnosiła się do wartości pojazdu na dzień sprzedaży. Biorąc pod uwagę precyzyjne uregulowanie tej kwestii przez strony uznać należało, że wolą stron, wyrażoną jasno i wyraźnie w pkt 35 OWUL było, by odliczeniu podlegała cena netto uzyskana ze sprzedaży przedmiotu leasingu.

W tym miejscu zaznaczyć należy, że powyższe postanowienie stron, zdaniem Sądu, zgodne jest z 709 15 k.c., bowiem w przepisie tym ustawodawca nie podał metody określenia wartości pojazdu zwróconego leasingodawcy. Wobec czego za dopuszczalne jest umowne określenie szczegółowych zasad oszacowania wartości pojazdu oraz że tego rodzaju uzgodnienia są wiążące dla obu stron, jak również dla sądów orzekających w sprawie o zapłatę świadczenia pieniężnego, które na podstawie powyższego przepisu obciąża leasingobiorcę (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 26 września 2012 r., sygn. akt I ACa 255/12, Lex nr 1238196).

Mając zatem na uwadze, że powód uzyskał ze sprzedaży przedmiotu leasingu kwotę 200.100 zł netto oraz, że kwotę tę odliczył od obliczonych kwot rozliczeniowych (263.850,17 zł – 105% pozostałego do spłaty kapitału zgodnie z § 35 OWUL), dokonane przez powoda rozliczenie uznać należało za zasadne. Podkreślić przy tym należy, że strona pozwana, pomimo ciężącego na niej obowiązku dowodzenia, nie wykazała, by faktycznie inny podmiot chciał kupić przedmiot leasingu za wyższą kwotę, a powód mimo to miał sprzedać pojazd za niższą kwotę. Zaznaczyć należy, że powód wykazał, iż pojazd został wystawiony na licytację w dniu 29 czerwca 2018 r. za cenę 290.300 zł, natomiast został sprzedany za kwotę 200.100 zł w dniu 25 stycznia 2019 r. z uwagi na brak ofert kupna. Niezależnie jednak od powyższego wskazać należy, że to na pozwanych spoczywał ciężar wykazania możliwości sprzedaży pojazdu za cenę 290.300 zł.

Na uwzględnienie nie zasługiwały również twierdzenia strony pozwanej co do tego, że w zakresie wartości pojazdu nie został uwzględniony dodatkowy komplet kół o wartości 30.000 zł brutto. Z zebranego materiału dowodowego wynika, że klient do pojazdu dodatkowo zamówił 4 opony zimowe, za co został obciążony kwotą 30.000 zł. Powód natomiast zapłacił za pojazd objęty umową leasingu kwotę 368.780,49 zł netto – 453.600 zł brutto i wyposażenie dodatkowe nie obejmowało opon zimowych. Powód nie finansował zatem zakupu dodatkowego kompletu kół i nie było podstaw do wliczenia go do wartości pojazdu.

Opierając się na powyższych argumentach Sąd w oparciu o art. 496 k.p.c. w zw. z art. 11 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw, utrzymał w całości w mocy w stosunku do pozwanych nakaz zapłaty wydany przez Sąd Okręgowy w Bydgoszczy w postępowaniu nakazowym w dniu 23 września 2019 r. w sprawie o sygn. akt I Nc 378/19.

Jednocześnie brak jest przesłanek do rozłożenia zasądzonego roszczenia na raty . Przepis art. 320 k.p.c., stanowiący podstawę rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty, może zostać zastosowany jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Co więcej, ochrona jaką zapewnia pozwanemu dłużnikowi powyższy przepis nie może być stawiana ponad ochronę wierzyciela w procesie cywilnym i wymaga uwzględnienia wszelkich okoliczności sprawy, w tym uzasadnionego interesu podmiotu inicjującego proces. Jednocześnie rozłożenie na raty świadczenia jest racjonalne wówczas, gdy dłużnik wykaże, że dysponuje środkami umożliwiającymi wykonanie tak zmodyfikowanego obowiązku w sposób ekonomicznie odczuwalny przez wierzyciela. Jeśli zaś okoliczności sprawy nie wskazują na istnienie po stronie dłużnika woli dobrowolnej spłaty zadłużenia na rzecz wierzyciela, a jedynie na chęć odłożenia w czasie konieczności uregulowania zobowiązań, uznać należy, że nie zachodzi szczególnie uzasadniony przypadek, w rozumieniu art. 320 k.p.c. (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 22 października 2015 r., sygn. akt I ACa 487/15} wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 27 kwietnia 2016 r., sygn. akt I ACa 72/16/

Jednocześnie należy zauważyć, iż przepis art. 320 k.p.c., obok charakteru proceduralnego, ma także cechy normy materialnoprawnej, uprawnia on bowiem sąd do modyfikowania treści łączącego strony stosunku zobowiązaniowego. Jako że jest to norma o charakterze szczególnym, wyjątkowym, zastosowanie jej dopuszczalne tylko w szczególnie uzasadnionych wypadkach, wymaga się wykładni ścisłej, i to zarówno w zakresie wymagań procesowych, jak i co do zasięgu w dziedzinie materialnoprawnej (vide: uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 września 1970 r., sygn. akt III PZP 11/70/

Nadto, skorzystanie z przysługującego Sądowi uprawnienia wywołuje dla wierzyciela pewne negatywne konsekwencje w postaci rzeczywistego odroczenia bądź rozciągnięcia w czasie wykonania wyroku i pozbawia go w związku z tym

określonych korzyści. W związku z powyższym, należy wskazać, iż realizacja świadczenia rozłożonego na raty powinna zachować dla wierzyciela ekonomiczny wymiar.

W niniejszej sprawie pozwani nie podali żadnych informacji na temat swojej aktualnej sytuacji, dochodów, zobowiązań, stanu majątku, a w konsekwencji wystąpił brak możliwości zweryfikowania ich sytuacji finansowej, w szczególności wykazanie, że pozwani dysponują środkami umożliwiającymi wykonanie tak zmodyfikowanego obowiązku. W takiej sytuacji brak jest możliwości zastosowania przepisu art. 320 k.p.c.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie wyroku z uwzględnieniem wyniku sprawy, którą pozwani przegrali w całości. Zgodnie z treścią art. 98 §1 k.p.c. strona przegrywająca zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na koszty procesu wywołane wniesieniem zarzutów od nakazu zapłaty, które poniósł powód składa się wynagrodzenie ustanowione w sprawie pełnomocnika, przy czym w przypadku niezłożenia przez niego spisu kosztów przyjmuje się z tego tytułu stawki minimalnego wynagrodzenia za czynności podjęte w danej sprawie (art. 98 §3 k.p.c.). Dlatego zasądzono dodatkowo od pozwanych na rzecz powoda kwotę 1 800 zł tytułem kosztów nie objętych nakazem zapłaty wskazanym w pkt 1 wyroku (5 400 zł – 3 600 zł = 1800 zł). Wysokość przyznanych powodowi kosztów zastępstwa procesowego Sąd ustalił na podstawie § 2 pkt 6 i par 3 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. Nr 1804 ze zm.).

ZARZĄDZENIE

1. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego
2. z wpływem lub za 21 dni